

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֲדָשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

תְּקוּנֵי הַזֵּהָר

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יִדוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של ל' חלקים

כרך כ"ז - חלק ח'

קונטרס 788

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזוהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעייה"ק בית שמש תובב"א

זה השער לה' צדיקים לבואו בו
ספר

גימטריאות הזהר

בנו יבאר:

- א. שֶׁקֶר בֵּיאת אָדָם לְעוֹלָם לְלַמּוֹד תּוֹרַת הַסּוּד, וּבִזָּה יִזְכֶּה לְתַקֵּן כָּל גְּלוּגְלוּיוֹ.
- ב. רק בלמוד תורת הסוד יזכה לגן עדן העליון.
- ג. הַרְוֵצָה לְהַחֲכִים וּלְחַדֵּשׁ חֲדוּשֵׁי תוֹרָה יִלְמַד זֶהֱר הַקְּדוֹשׁ בְּכָל יוֹם.
- ד. בלמוד זהר הקדוש יזכה לחיים טובים ארכים ומתקנים.
- ה. לְזִבּוֹת לְגַמֵּר חֲתִימָה טוֹבָה עַל יְדֵי לְמוּד זֶהֱר הַקְּדוֹשׁ.
- ו. הַלּוּמֵד זֶהֱר הַקְּדוֹשׁ מִתְקַשֵּׁר לְנִשְׁמַת הַרְשָׁבִי וְזוֹכֵה לְהִיּוֹת סְמוּךְ עַל שְׁלַחְנוּ בְּפִרְנֶסָה וְשִׂדּוּכִים הַגּוֹנִים.
- ז. כָּל בְּחוּרֵי יִשְׂרָאֵל יִלְמְדוּ זֶהֱר הַקְּדוֹשׁ וְיִזְכּוּ לִירְאֵת שְׁמִים טְהוֹרָה וּלְזִיוּגִים מְשׁוֹרְשׁ נִשְׁמַתָּם, עַל יְדֵי הַרְשָׁבִי זִי"ע.
- ח. כָּל יִשְׂרָאֵל חֲבֵרִים לּוֹמְדִים זֶהֱר הַקְּדוֹשׁ וּבְכַף נֶאֱגַד אֵת כָּל הַד' מֵיּוֹנִים בְּכָלֵל יִשְׂרָאֵל, וּבְכַף נְהִיָּה דוֹר שְׁכָלוּ זְכָאֵי, וּמִיֵּד נְגָאִלִים בְּרַחֲמִים.

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"
בעיה"ק בית שמש תובב"א
אילול תש"ע לפ"ק

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "ישראל דרור בארץ אכ"ר".

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזה שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואת...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

זכינו להוציא לאור ספר "אורות הזהר"

ובו י"ב ספרים - כנגד י"ב שיערי גן עדן

שכל המפיץ הזהר הקדוש זוכה לכך

- ההבטחות הגדולות של הרשב"י (בזהר תרומה קכ"ח): -

אמר רבי שמעון בן יוחאי זיע"א:

מעיד אני עלי שמים וארץ, שכל המזכה את הרבים [בהפצת הזהר הקדוש]

מתעלה בשלש מעלות, מה שאין כל אדם זוכה לזה

א. כופה את מלכות הרשעה.

ב. עושה נחת רוח ועלוי להשם יתברך.

ג. מעמיד את כל העולם שלא יחרב, ומרבה שלום.

ועל זה מבטיח לו הרשב"י:

א. זוכה לראות בנים לבניו.

ב. זוכה לעשירות בעולם הזה.

ג. זוכה לעולם הבא.

ד. אין שום אחד שיכול להזיק ולהרע לו.

ה. נכנס לשנים עשר שיערי גן עדן - ואין מוחה בידו.

ו. משפיעים עליו שפע ברכה והצלחה לו בכל ענינים לו ולזרעו עד סוף כל הדורות.

ז. הקדוש ברוך הוא והרשב"י מברכים אותם בכל הברכות שנתברך בהם אברהם אבינו, שגם הוא קרב את כולם להקדוש ברוך הוא.

ח. הקדוש ברוך הוא קורא לארבע מחנות מלאכים עליונים ומלוים אותו, ונכנס לשבעים עולמות גנוזים (גימטריא "סוד"), שלא זוכה בהם שום אדם אחר - ומיחדים רק לו.

שע"י "חברה מזכי הרבים העולמי"
מפעל עולמי להצלת הדת

רחוב נחל לכיש 24/8 רמת בית שמש ארץ ישראל
טל: 054-843-6784 / פקס: 02-995-1300

שְׂרוּכְבַּ עַל קַרְנֵי שׁוֹר מוּעֵד, בְּשׂוֹר
טַמָּא.

עֲצָם, יֵשׁ עֲצָם טַמָּא וְיֵשׁ עֲצָם
טְהוֹר, וּבְשׂוֹר שֶׁל טְהוֹרָה וְעֲצָם שֶׁל
טְהוֹרָה, עֲלֵיהֶם נֹאמַר עֲצָם מֵעֲצָמֵי
וּבְשׂוֹר מִבְּשָׂרֵי, וְעֲצָם הוּא אֲרִיָּה,
גִּידִים הוּא נֶשֶׁר. נֶשֶׁר, נֶשֶׁר שֶׁל
טְהוֹרָה וְנֶשֶׁר שֶׁל טַמָּאָה. עֲצָם
וּבְשׂוֹר וְגִידִים, עֲלֵיהֶם שׁוֹרָה
בְּרַכָּה וּקְדוּשָׁה וַיְחוּד, שְׁהֵם כִּהֵן
לְוִי וְיִשְׂרָאֵל. כְּשֶׁבְעֵצָם שׁוֹרָה
בְּרַכָּה, מִיָּד וּתְקַרְבוּ עֲצָמוֹת עֲצָם
אֶל עֲצָמוֹ, מִתְקַרְבִּים וְנִקְשְׂרִים זֶה
עִם זֶה בְּקַרְבָּן, וּמִיָּד יוֹרֵד עֲלֵיהֶם
שִׁמּוֹן וְשׁוֹרָה עֲלֵיהֶם בְּרַכָּה, עַל
הַבְּשָׂר שׁוֹרָה קְדוּשָׁה שֶׁהִיא מֵעֵד
הַלְוִיִּם. זֶהוּ שְׁכָתוּב וּקְדוּשָׁת אֵת
הַלְוִיִּם. מִיָּד מִתְקַרְבִּים עוֹרֵקֵי
הַדָּם אֶל הַלֵּב, שֶׁהַבְּרֻכּוֹת הֵן
מֵהַפְּהִינִים, זֶהוּ שְׁכָתוּב דִּבְרַ אֶל
אַהֲרֹן וְאֶל בְּנָיו לֵאמֹר כֹּה תִּבְרַכּוּ.
הַגִּידִים מִיִּשְׂרָאֵל, וְהֵם הַיְחִיד
וְהַקְדוּשָׁה וְהַקָּשֶׁר שֶׁל הַעֲצָמוֹת
וְהַבְּשָׂר, וְכִשְׁנִקְשְׂרִים בְּשִׁנְיָהֶם
נִקְרָאִים יְחוּד, וְהַיְחִיד הוּא
בְּיִשְׂרָאֵל. זֶהוּ שְׁכָתוּב שְׁמַע
יִשְׂרָאֵל יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יְהוָה
אֶחָד.

הַעוֹר הוּא דְמוּת אָדָם מַלְכוּת, כֹּל
הַדְּיוֹקְנָאוֹת נִרְאִים בוֹ, וְהִיא
כְּלוּלָה מִבְּשָׂר וְגִידִים וְעֲצָמוֹת,
וְהִיא תְמוּנַת כֹּל, וְהִיא בְּרַכָּה
וּקְדוּשָׁה וַיְחוּד, כִּהֵנִים וְלוֹיִם
וְיִשְׂרָאֵלִים, שְׁהֵם קְשׁוּרִים
בְּשִׁלְשֵׁת הָאֲבוֹת, שֶׁנֹּאמַר בְּהֵם
הָאֲבוֹת הֵן הֵן הַמְרַבֵּה. בְּבְשָׂר
כְּשִׁמְתַקְדֵשׁ, יוֹרֵד עֲלָיו דָם טְהוֹר,
וְכִשְׁהַגִּידִים מִתְיַחֲדִים, יוֹרֵדֵת
עֲלֵיהֶם רוּחַ קְדוּשָׁה, עַל הַעֲצָמוֹת
יוֹרֵדִים מִי טְהוֹרָה, זֶהוּ סוּד
הַקְרַבָּנוֹת. שְׁמַח רַבִּי אֶלְעָזָר,
וְשִׁמְחוּ הַחֲבָרִים וְאָמְרוּ: אֵלּוּ לֹא
כָּאֵנוּ לְעוֹלָם הַהָּהָה אֲלֵא לְשִׁמְעַת אֵת
זֶה - דִּי.

טְרִיפָה דְשְׂרִיא בֵּיה רוּחַ הַטּוֹמָאָה, מְלֵאךְ
הַמּוֹת דְרָכִיב עַל קַרְנוֹי שׁוֹר מוּעֵד בְּשׂוֹר טַמָּא.
עֲצָם, אֵית עֲצָם טַמָּא וְאֵית עֲצָם טְהוֹר, וּבְשׂוֹר
דְדַכְיוֹ וְעֲצָם דְדַכְיוֹ, עֲלֵיהוּ
אֲתַמַּר (בְּרַשִׁית ב כג) עֲצָם מֵעֲצָמֵי וּבְשׂוֹר מִבְּשָׂרֵי,
וְעֲצָם אִיהוּ אֲרִיָּה, גִּידִים אִיהוּ נֶשֶׁר, נֶשֶׁר,
נֶשֶׁר אֲרִיָּה וְנֶשֶׁר אֲרִיָּה דְמִסְאָבוּ, עֲצָם וּבְשׂוֹר
וְגִידִים עֲלֵיהוּ שְׂרִיא בְרַכָּה וּקְדוּשָׁה וַיְחוּד,
דְּאִינוּן כִּהֵן לְוִי וְיִשְׂרָאֵל, בְּעֵצָם כִּד שְׂרִיא
בְּרַכָּה בֵּיה, מִיָּד (יחזקאל לד) וּתְקַרְבוּ עֲצָמוֹת עֲצָם
אֶל עֲצָמוֹ, מִתְקַרְבִּין וּמִתְקַשְׂרִין דָּא בְדָא
בְּקַרְבָּנָא, וּמִיָּד נַחִית עֲלֵיהוּ מִשְׁחָא וְשְׂרִיא
עֲלֵיהוּ בְרַכָּה, בְּשׂוֹר שְׂרִיא עֲלֵיהּ קְדוּשָׁה,
דְּאִיהִי מִסְטָרָא דְלוֹיִם, הַדָּא הוּא דְכָתִיב
וּקְדוּשָׁת אֵת הַלְוִיִּם, מִיָּד מִתְקַרְבִּין עַרְקִין דְדָמָא
לְגַבֵּי לְפָא, דְּבְרַכָּאן מִכְּהֵנִי אִינוּן, הַדָּא הוּא
דְכָתִיב (במדבר ו כג) דִּבְרַ אֶל אַהֲרֹן וְאֶל בְּנָיו לֵאמֹר
כֹּה תִּבְרַכּוּ. גִּידִים מִיִּשְׂרָאֵל, וְאִינוּן יְחוּדָא
וּקְדוּשָׁה וְקְשׁוּרָה דְגַרְמִין וּבְשָׂרָא, וְכִד
מִתְקַשְׂרִין בְּתְרוּיָהוּ אֲתַקְרִיאוּ יְחוּד וַיְחוּד
אִיהוּ בְּיִשְׂרָאֵל, הַדָּא הוּא דְכָתִיב (דברים וד) שְׁמַע
יִשְׂרָאֵל יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יְהוָה אֶחָד.

מִשְׁכָּא אִיהוּ דְמוּת אָדָם מַלְכוּת, כֹּל דְּיוֹקְנִין
אֲתַחְזִיין בֵּיה, וְאִיהִי כְּלוּלָה מִבְּשָׂרָא
וְגִידִין וְגַרְמִין, וְאִיהִי תְמוּנַת כֹּל, וְאִיהִי בְרַכָּה
וּקְדוּשָׁה וַיְחוּד, כִּהֵנִים וְלוֹיִם וְיִשְׂרָאֵלִים,
דְּאִינוּן קְשִׁירִין בְּתִלְת אֲבָהוֹן, דְּאֲתַמַּר כִּהֵן
הָאֲבוֹת הֵן הֵן הַמְרַבֵּה, בְּבְשָׂר כִּד מִתְקַדְשָׁא,
נַחִית עֲלֵיהּ דָם טְהוֹר, וְגִידִים כִּד מִתְיַחֲדִין
נַחִית עֲלֵיהוּ רוּחָא קְדִישָׁא, גַרְמִין נַחִית
עֲלֵיהוּ מִיִּין דְדַכְיוֹ, דָּא אִיהוּ רִזָּא דְקַרְבָּנִין.
חֲדָא רַבִּי אֶלְעָזָר וְחֲדוּ חֲבָרִיא וְאָמְרוּ אֵילוּ לֹא
אֲתִינָא לְהֵאֵי עֲלָמָא אֲלֵא לְמִשְׁמַע דָּא דִּי.

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן בְּרִי, וְעוֹד בְּרִזָּא דְקַרְבָּנִין, לְפָא אִיהוּ מִזְבֵּחַ דְּבִיהַּ דָּם דְּקַרְבָּנִין, וְעַל דָּא אֲתַמַּר (שמות כ כד) וְזָבַחְתָּ עָלָיו, אִם זָכוּ אַרְיָה הוּהוּ נְחִית לְמִיכַל קַרְבָּנָא, וְאִי לֹא כְּלָפָא נְחִית, וּבִאֵן אֲתַר בְּכַבֵּד, דְּתַמְזֵן מְרָה גִיהֶנָּם, דְּאִיהִי עֲלוּקָה דְּאִית לָהּ תְּרֵי כְּנוֹת הַב הַב, כְּמָה דְּאֵת אָמַר (משלי ל טו) לְעֲלוּקָה וְכוּ', וְכְלָפָא כְּהוּן צְווּחַ הַב הַב, וּמְרָה אִיהִי גִיהֶנָּם, חֲרַפָּא דְּמִלְאָךְ הַמּוֹת דְּאִית לָהּ תְּרֵי פִיּוֹת כְּגוּוֹנָא דְּגִיהֶנָּם, דְּאֲתַמַּר בְּהַ (שם) לְעֲלוּקָה שְׁתֵּי כְּנוֹת הַב הַב, כְּגוּוֹנָא דָּא אֲתַמַּר בְּחֲרַפָּא (שם ה ד) וְאַחֲרִיתָהּ מְרָה כְּלַעְנָה חֲדָה כְּחֲרַב פִּיּוֹת.

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן: בְּנִי, וְעוֹד בְּסוּד הַקַּרְבָּנוֹת, הַלֵּב הוּא מִזְבֵּחַ שְׂבוּ דָם הַקַּרְבָּנוֹת, וְעַל זֶה נֶאֱמַר וְזָבַחְתָּ עָלָיו, אִם זָכוּ - הָאֲרִיָּה הִיא יוֹרֵד לְאָכַל אֶת הַקַּרְבָּן, וְאִם לֹא - יוֹרֵד כְּלָב, וּבִאֲרִיָּה מְקוּם? בְּכַבֵּד, שְׁשֵׁם מְרָה גִיהֶנָּם, שְׁהִיא עֲלוּקָה שְׂיֵשׁ לָהּ שְׁתֵּי כְּנוֹת הַב הַב, כְּמוֹ שְׁנֶאֱמַר לְעֲלוּקָה וְכוּ', וְהַכְּלָב צְווּחַ בְּהֵם הַב הַב, וְהַמְּרָה הִיא גִיהֶנָּם, חֲרַבּוּ שֶׁל מִלְאָךְ הַמּוֹת שְׂיֵשׁ לָהּ שְׁתֵּי פִיּוֹת, כְּמוֹ שְׁהִיא גִיהֶנָּם שְׁנֶאֱמַר בְּהַ לְעֲלוּקָה שְׁתֵּי כְּנוֹת הַב הַב, כְּמוֹ זֶה נֶאֱמַר בְּחֲרַב וְאַחֲרִיתָהּ מְרָה כְּלַעְנָה חֲדָה כְּחֲרַב פִּיּוֹת.

וְכַבֵּד אִיהוּ סַמְא"ל, מְרָה סַם מְוֹת דִּילִיָּה, פַּד שְׁלֵטָא מְרָה עַל עַרְקִין דִּילָהּ וּמִתְגַּבְּרָא בְּחוּבִין, אֲתַמַּר בְּפַרְקִין דְּכַבֵּד וּמְרָה, (שמות טו כג) וַיָּבֹאוּ מִרְתָּהּ וְלֹא יָכְלוּ לְשַׁתּוֹת מִיָּם מִמְּרָה פִּי מְרִים הֵם, בְּהֵוּא זְמַנָּא אֵינּוּן עַרְקִין דְּלָפָא בְּדוּחְקָא וּמִתְטַמְּרִין בְּלָפָא, כְּגוּוֹנָא דְּנַח וְאַתְתִּיהּ וּבְנוֹי וְחִיוּן וּבְעִירִין וְעוֹפִין דְּמִתְטַמְּרִין בְּתִיבָה, וְלָפָא אִיהוּ בְּדוּחְקָא כְּהוּן, דְּאִם מְרָה מְטָא לְלָפָא מִיַּד יְמוֹת בַּר נֶשׁ, וּמְרָה לֹא מִתְגַּבְּרָה עַל יִשְׂרָאֵל דְּאֵינּוּן לְפָא אֱלָא כְּחוּבִין, אִי חֲזִרִין בְּתִיבְתָא דְּאִיהִי נְשַׁמַּת חַיִּים שְׁכִינְתָא עֲלָאָה, הָא אֲסוּוֹתָא תְּהֵא לְלָפָא וְלְעַרְקִין דִּילָהּ, וְאַתְמַר כְּהוּן (שם) וַיִּמְתְּקוּ הַמַּיִם, וְאַתְסִין עַרְקִין (ג'פא) וְאַבְרִים דִּילִיָּה.

וְכַבֵּד הוּא סַמְא"ל, הַמְּרָה סַם מְוֹת הַלֵּב עַל עַרְקִין דִּילָהּ וּמִתְגַּבְּרָא בְּחוּבִין, נֶאֱמַר בְּפַרְקִים שֶׁל הַכְּבֵד וְהַמְּרָה, וַיָּבֹאוּ מִרְתָּהּ וְלֹא יָכְלוּ לְשַׁתּוֹת מִיָּם מִמְּרָה כִּי מְרִים הֵם. בְּאוֹתוֹ זְמַן אוֹתָם עוֹרְקֵי הַלֵּב הֵם בְּדַחַק וְנִטְמָנִים בְּלָב, כְּמוֹ שְׁנֶחַד וְאַשְׁתּוֹ וּבְנֵי וְהַחַיִּים וְהַבְּהֵמוֹת וְהַעוֹפוֹת שְׁנִטְמָנוּ בְּתִבָּה, וְהַלֵּב הוּא דְּחוּק בְּהֵם, שְׁאִם הַמְּרָה מַגִּיעָה לְלָב, מִיַּד יְמוֹת הָאָדָם, וּמְרָה לֹא מִתְגַּבְּרַת עַל יִשְׂרָאֵל, שְׁהֵם הַלֵּב, אֱלָא בְּחַטָּאִים. אִם חֲזוּרִים בְּתִשׁוּבָה, שְׁהִיא נְשַׁמַּת חַיִּים, הַשְּׁכִינָה הַעֲלִיּוֹנָה, תְּרֵי רְפוּאָה תְּהִיָּה לְלָב וְלְעוֹרְקִים שְׁלוֹ, וְנֶאֱמַר בְּהֵם וַיִּמְתְּקוּ הַמַּיִם, וְנֶרְפְּאִים הַעוֹרְקִים, וְהָאֵיבָרִים שְׁלוּ. מְחוּרֵי זֵו לִילִיָּת, הָאֵמָא שֶׁל הָעַרְב רַב, שְׁחוּק הַכְּסִיל, מִי זֶה כְּסִיל? זֶה אֵל אַחַר סַמְא"ל, וְעַרְב רַב הֵם בְּנִיָּה, שְׁהֵם מְעַרְבִים עִם יִשְׂרָאֵל, רְשָׁעִים גְּמוּרִים, וְעֲלִיָּהֶם נֶאֱמַר אִם רְאִית רְשָׁע שְׁהִשְׁעָה מְשַׁחֲקַת לוֹ, אֵל תִּתְגַּבְּרָה בּוֹ, עֲלִיָּהֶם נֶאֱמַר לְמָה תְּבִיט בּוֹגְדִים תְּחַרֵּשׁ כְּבֹלַע רְשָׁע צְדִיק מִמֶּנּוּ, רְשָׁע דָּא

מְחוּרֵי דָּא לִילִיָּת אֵימָא דְּעַרְב רַב, שְׁחוּק הַכְּסִיל, מִאֵן כְּסִיל דָּא אֵל אַחַר סַמְא"ל, וְעַרְב רַב אֵינּוּן בְּנֵהָא, דְּאֵינּוּן מְעוֹרְבִין בְּיִשְׂרָאֵל רְשָׁעִים גְּמוּרִים, וְעֲלִיָּהוּ אֲתַמַּר אִם רְאִית רְשָׁע שְׁהִשְׁעָה מְשַׁחֲקַת לוֹ אֵל תִּתְגַּבְּרָה בּוֹ, עֲלִיָּהוּ אֲתַמַּר (חֲבִיקוּ א יג) לְמָה תְּבִיט בּוֹגְדִים תְּחַרֵּשׁ כְּבֹלַע רְשָׁע צְדִיק מִמֶּנּוּ, רְשָׁע דָּא

תַּחֲרִישׁ בְּכָלֶּע רֶשַׁע צְדִיק מִמְּנֹו.
רֶשַׁע זֶה הַכְּסִיל, עֶרְב רַב בְּגִלוֹת
הֵם רֶשַׁע, בְּכָלֶּע צְדִיק מִמְּנֹו זֶה
יִשְׂרָאֵל, וּמִי גֹרֵם שְׂבוּלֵע אוֹתָם?
מִשׁוֹם שְׂאִינִים צְדִיקִים גְּמוּרִים,
כְּמוֹ שְׂנַאֲמַר צְדִיק מִמְּנֹו בּוֹלֵע,
אַבְל צְדִיק גְּמוּר אֵינוֹ בּוֹלֵע.

וּמְחֻוֹרֵד אִיהוּ לִילִי"ת, (משליג לג) מְאָרֶת ה' בְּבֵית
רֶשַׁע, וְאִיהִי אֶסְפְּרָה לְרַבֵּי דְאִינוּן
חַיִּיבֵינָא, חַיִּיכְת בְּהוּן בְּעוֹתְרָא בְּהֵאִי
עֲלֵמָא, (דף קמ ע"ב) וּלְבַתֵּר קְטִילַת בְּהוּן, וְאַמְאִי
אַתְקִרִיאוּ רַבֵּי, בְּגִין דְלִית בְּהוּן דְעֵת
לְאַשְׁתַּזְבָּא מִינְה, אַבְל לֵב מְבִין אֲשֶׁתַּזְבּ מִינְה,
דְתַמְן צְדִיק, וְרִזָּא דְמִלָּה (קהלת ז כו) טוֹב לִפְנֵי
הָאֱלֹהִים יִמְלֹט מִמְּנֹה, וְחֻוֹטָא יִלְכַד בַּהּ.

מִמְּנֹה, וְחֻוֹטָא יִלְכַד בַּהּ.
הַכְּרִיּוֹת הֵן יוֹעֲצוֹת, אִם זְכוּ -
נִכְנַסְת בְּהֵם נְבוּאָה, שְׁהִיא נֵר
יְהו"ה נְשֻׁמַת אָדָם, וְנֻעֲשִׂים
נְבִיאִים, וְהֵם יוֹעֲצִים לְטוֹב, וְיֵשׁ
בְּהֵם עֲצָה וְתוֹשִׁיָּה.

בְּנַפִּי הִרְאָה, אִם זְכוּ - שׁוֹרָה בְּהֵם
רוּחַ הַקֹּדֶשׁ, וְנֶאֱמַר בְּהֵם וְנָחָה
עָלֵיו רוּחַ יְהו"ה, רוּחַ חֲכָמָה
וּבִינָה, רוּחַ עֲצָה וּגְבוּרָה, רוּחַ
דְעֵת וְיִרְאָת יְהו"ה, וְעָלִיהֶם נֶאֱמַר
וְהָיוּ הַכְּרִבִּים פְּרֹשֵׁי כְּנָפִים.
הַכְּרִוּבִים כְּמוֹ צוּרַת אָדָם, פּוֹרְשֵׁי
כְּנָפִים כְּנָגַד שְׁלֹשׁ הַחַיּוֹת
שֶׁפּוֹרְשׁוֹת כְּנָפִים כְּנָגַד הָאָדָם,
וְהֵם שֵׁשׁ כְּנָפִים, שְׁתֵּים לְכָל חֵיָה.
מִצַּד שֵׁל הַשְּׂכִינָה כְּנָפֵי הַחַיּוֹת
מְרַבְּעוֹת, שֵׁשׁ כְּנָפִים כְּנָגַד שֵׁשׁ
מַעְלוֹת לַכֶּסֶא, אַרְבַּע כְּנָפִים כְּנָגַד
כֶּסֶא מְרַבַּע, פְּרֹשֵׁי כְּנָפִים לְמַעְלָה
סַכְכִּים בְּכַנְפֵיהֶם עַל הַכַּפְּרֹת, זֹו
כַּפְּרֹת הַלֵּב, קֹדֶשׁ הַקֹּדֶשִׁים, וְזֶה
הַלֵּב.

נֶפֶשׁ רוּחַ נְשֻׁמָה, כְּהֵן לְוִי וְיִשְׂרָאֵל.
הַכְּהֵן הוּא הַנְּשֻׁמָה, אִם
זָכָה - נֵר יְהו"ה, נֵר הֵיָה מְאִיר בּוֹ

כְּסִיל, עֶרְב רַב בְּגִלוֹתָא אִינוּן רֶשַׁע, בְּכָלֶּע
צְדִיק מִמְּנֹו, דָּא יִשְׂרָאֵל, וּמֵאֵן גְּרִים דְּבָלַע
לוֹן, בְּגִין דְלֵאוּ אִינוּן צְדִיקִים גְּמוּרִים, כְּמָה
דְאַתְמַר צְדִיק מִמְּנֹו בּוֹלֵע אַבְל צְדִיק גְּמוּר
אֵינוֹ בּוֹלֵע.

וּמְחֻוֹרֵד אִיהוּ לִילִי"ת, (משליג לג) מְאָרֶת ה' בְּבֵית
רֶשַׁע, וְאִיהִי אֶסְפְּרָה לְרַבֵּי דְאִינוּן
חַיִּיבֵינָא, חַיִּיכְת בְּהוּן בְּעוֹתְרָא בְּהֵאִי
עֲלֵמָא, (דף קמ ע"ב) וּלְבַתֵּר קְטִילַת בְּהוּן, וְאַמְאִי
אַתְקִרִיאוּ רַבֵּי, בְּגִין דְלִית בְּהוּן דְעֵת
לְאַשְׁתַּזְבָּא מִינְה, אַבְל לֵב מְבִין אֲשֶׁתַּזְבּ מִינְה,
דְתַמְן צְדִיק, וְרִזָּא דְמִלָּה (קהלת ז כו) טוֹב לִפְנֵי
הָאֱלֹהִים יִמְלֹט מִמְּנֹה, וְחֻוֹטָא יִלְכַד בַּהּ.

כְּרִיּוֹת אִינוּן יוֹעֲצוֹת אִם זְכוּ עֲאֵל בְּהוּן נְבוּאָה
דְאִיהִי (משליכ כז) נֵר יְהו"ה נְשֻׁמַת אָדָם,
וְאַתְעַבִּידוּ נְבִיאִים, וְאִינוּן יוֹעֲצִים לְטוֹב, וְאִית
בְּהוּן עֲצָה וְתוֹשִׁיָּה.

בְּנַפִּי רִיָּאָה, אִם זְכוּ שְׂרָאָ בְּהוּן רוּחַ קוּדְשָׁא,
וְאַתְמַר בְּהוּן (ישעיה יא ב) וְנָחָה עָלָיו רוּחַ
יְהו"ה רוּחַ חֲכָמָה וּבִינָה רוּחַ עֲצָה וּגְבוּרָה
רוּחַ דְעֵת וְיִרְאָת יְהו"ה, וְעָלִיהֶו אֶתְמַר (שמות
כה ב) וְהָיוּ הַכְּרִבִּים פְּרֹשֵׁי כְּנָפִים, הַכְּרִוּבִים
כְּגוֹן צוּרַת אָדָם, פּוֹרְשֵׁי כְּנָפִים לְקַבֵּל תְּלַת
חַיּוֹן דְפְּרֹשִׁין גְּדַפִּין לְקַבֵּלִיה דְאָדָם, וְאִינוּן
שֵׁית גְּדַפִּין, תְּרִין לְכָל חֵיָה, מְסֻטְרָא דְשְׂכִינְתָא
גְּדַפִּין דְחַיּוֹן מְרֻבְּעִים, שֵׁית גְּדַפִּין לְקַבֵּל שֵׁשׁ
מַעְלוֹת לַכֶּסֶא, אַרְבַּע גְּדַפִּין לְקַבֵּל פְּרִסְיָא
מְרֻבְּעָה, פְּרֹשֵׁי כְּנָפִים לְמַעְלָה סַכְכִּים בְּכַנְפֵיהֶם
עַל הַכַּפְּרֹת, דָּא כַּפְּרֹת דְלִבָּא קֹדֶשׁ קֹדֶשִׁין, וְדָא
לִבָּא.

נֶפֶשׁ רוּחַ נְשֻׁמָה, כְּהֵן לְוִי וְיִשְׂרָאֵל, כְּהֵן אִיהוּ
נְשֻׁמָה, אִם זָכָה נֵר יְהו"ה נֵר הוּא נְהִיר

בִּיה מְלָבָא כְּשֶׁמֶשׁ זֹרַחַת, וְרוּחָא דְקוּדְשָׁא הוּא נִפְיָא מְבִין גְּדַפִּין דְכְּרִוּבִין

מהלב כשמש זורחת, ורוח הקדש היתה יוצאת מבין כנפי הכרובים שהן כנפי ראה, והיתה מדברת עמו, ואם לא - אש, וזו הנפש, היתה דולקת, ויוצאת אש מהלב ושורפת אותו. הקרקבן והקבה, כאשר ישן נקרא קבה ישן.

ויש שנה לטוב ויש שנה לרע. לטוב, כמו חלום שהוא הסלם (כמו חלום) שראה יצקב, ובו דבוק קנה, ויש טבעות הקנה הם שש דרגות הנבואה, ועולים לששים נשימות שהיה ישן בהם דוד, שפך פרשוה, דוד הנה מתמננם פסוס, וסוס לא ישן אלא ששים נשימות, ויש שנה לרע, חלום רע, שנאמר בו אצל אברהם, ותדמה נפלה על אברם והנה אימה חשכה גדלה נפלת עליו, והרי פרשוה בארבע גליות, ומשום שחלום יבא בשתי דרגות, פרשוה הקדמונים, כמו שאי אפשר לבר בלא תבן, כך אי אפשר לחלום בלי דברים בטלים, כדי שיבא החלום פאן על ידי מלאך, פאן על ידי שד, משום שהחלום הוא מצד של העץ של טוב ורע, אבל מצד של עץ החיים לא בא (עליו אלא של קבה) אלא על ידי קבה של הקדוש ברוך הוא שהיא שכנתו, ואין שם קבה רע, שהוא שד.

הקרקבן טוחן, אם אדם צדיק, היא טוחנת מן לצדיקים, שהם איברים קדושים במצוות עשה, ואם לא הולכים במצוות טובות, מתפרנסים בלחם הקלוקל, מזון הקלוקל, קל בקלון. ושט - שטו העם ולקטו. שטים, (השטים), לוקטים בשטות. וטחנו ברחים - בדתק, אלו הן הטוחנות בפה, או דכו במקדה - זה החף, ובשלו בפרור - זו האיציטומכה.

דאינון כנפי ריאה, והיה ממליל עמיה, ואם לאו נורא, ודא נפש הוה דליק, ונפיק אשא מלבא ואוקיד ליה. קרקבנא וקיבה פד נאים אתקרי קיבה ישן.

ואית שינה לטב ואית שינה לביש, לטב כגון חלום דאיהי סלם (נ"א כגון חלום) דחזא יצקב, וביה דביק קנה, ושית עזקין דקנה איהו שית דרגין דנבואה, וסלקין לשתינ נשמי, דהוה נאים בהון דוד, דהכי אוקמוה, דוד הוה מתמננם פסוס, וסוס לא נאים אלא שתינ נשמי, ואית שינה לביש חלמא בישא, דאתמר ביה לגבי אברהם, (בראשית טו יב) ותדמה נפלה על אברם, והנה אימה חשכה גדלה נפלת עליו, והא אוקמוה בארבע גליות, ובגין דחלום ייתי בתרין דרגין, אוקמוהו קדמאין, כמה דאי אפשר לבר בלא תבן פך אי אפשר לחלמא בלא דברים בטלים, בגין דייתי חלמא פאן על ידי מלאך, פאן על ידי שד, בגין דחלמא איהו מסטרא דאילנא דטוב ורע, אבל מסטרא דאילנא דחיי לא אתיא (עליה אלא דקיבה) אלא על ידי קיבה דקודשא בריך הוא דאיהי שכנתא דיליה, ולית תמן קיבה רע דאיהו שד.

קרקבן טוחן, אי בר נש זכאה איהו טוחנת מן לצדיקים, דאינון אברים קדישין בפקודין דעשה, ואי לא אזלין בפקודין טבין, מתפרנסין בלחם הקלוקל מזונא קלא בקלון. וישט (במדבר יא ח) שטו העם ולקטו, שטינ (שטיין) לקטין בשטותא, וטחנו בריחים בדוחקא, אליו אינון טוחנות בפומא, או דכו במקדה דא חיה, ובשלו בפרור דא אציטומכא.

בני, סוד עליון פאן, אם זכו ישראל, היתה יורדת להם תורה משמים בלי דחק, ולא היו צריכים ללמד אחד את חברו, זהו שכתוב הנני ממטיר לכם לחם מן השמים, שאין לחם אלא תורה, לא זכו - בגלל הערב רב שהם שוטים, נאמר בהם שטו העם ולקטו, שיתרחו ללמד זה לזה, לפרנסה כל אחד בדחק, לחכמים ברמז. אבל לעתיד לבא ימחו הערב רב מן העולם, ונאמר בהם ולא ילמדו עוד איש את אחיו וגומר, ומשום זה הושט הוא לרע והוא לטוב, לכן ואדם, דין ורחמים.

ובני, בודאי אותם שלוחי הצבור, צריכים לשקוראים ספר תורה, שיחתכו את המלים ולא יאמרו אותם בהלעטה, כמו שהערב רב שנאמר בהם הבשר עודנו בין שניהם, והיו אוכלים בהלעטה, וכמו שעשו, שנאמר בו הלעיטני נא, ולא היו טוחנים לו, נאמר בהם ואף יהו"ה חרה בעם. הנביעי הגס זהו נחש בריח, נחש עקלתון, שעתידים הצדיקים לאכל אותו, יגש חלב טמא שהוא נחש, שהוא אסור למאכל העם הקדוש, משום שעליו נאמר ארור אתה מפל הבהמה.

תקון רביעי

זהו תקון כ"ה

בראשית, שם י"ש, להנחיל אהבי יש ואצרותיהם אמלא, ומשום ששם אוצר, שהיא יראת יהו"ה, ממנו מתמלא לצדיקים, ואותם יראי הקדוש ברוך הוא יורשים היש הזה, וערב רב הרע לא היו פוחדים מהקדוש ברוך הוא אלא בשביל העשר, והיו

ברי, רזא עלאה הכא, אם זכו ישראל הנה נחית לון אורייתא מן שמיא בלא דוחקא, ולא הוו צריכין לאלפא חד לחבריה, הדיא הוא דכתיב (שמות טז ד) הנני ממטיר לכם לחם מן השמים, דלית לחם אלא אורייתא, לא זכו בגין ערב רב דאינון שטיין, אתמר בהו שטו העם ולקטו, דיטרחון לאולפא דא לדא, לפרנסה כל חד בדוחקא, ולחכימיא ברמיזא. אבל לעתיד לבא יתמחון ערב רב מעלמא, ואתמר בהון (ירמיה ל א לג) ולא ילמדו עוד איש את אחיו וגומר, ובגין דא וושט איהו לביש ואיהו לטב, חנור וסומק, דינא ורחמי.

וברי, בודאי אינון שלוחיא דצבורא, צריכין פד קראן ספר תורה דיחתכון מלין, ולא יימרון להון בהלעטה, פגוונא דערב רב דאתמר בהון (במדבר יא יג) הבשר עודנו בין שניהם, והוו אכלין בהלעטה, וכגוונא דעשו דאתמר ביה (בראשית כה ל) הלעיטני נא, ולא הוו טחנין ליה, אתמר בהון (במדבר יא לג) ואף יהו"ה חרה בעם.

הדרא דכנתא דא איהו נחש בריח נחש עקלתון, דזמינין צדיקיא (דף קמא ד"א) למיכל ליה. ואית חלב טמא דאיהו נחש, דאיהו אסיר למיכל עמא קדישא, בגין דעליה אתמר (בראשית ג יד) ארור אתה מפל הבהמה.

תקונא רביעאה

(זהו תקון כ"ה)

בראשית תמן י"ש, (משלי ח כא) להנחיל אוהבי יש ואצרותיהם אמלא, ובגין דתמן אוצר דאיהי יראת יהו"ה, מגיה אתמלא לצדיקיא, ואינון דחלין לקודשא בריה הוא נרתין האי יש, וערבוביא בישא לא

הוו דחלין לקודשא בריה

מנסיס אותו, כמו זה: הַיֵּשׁ יְהוּ"ה בְּקַרְבְּנוּ אִם אֵין, וְכָל אוֹתָם שְׂמַנְסִים אֶת הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא וּפְתוּדִים מִמֶּנּוּ בַעֲשֶׂר, וְלֹא יֵרָאִים מִמֶּנּוּ בַעֲנִיּוֹת כְּמוּ בַעֲשֶׂר, אֵינָם אֶלָּא עֲרֻבֵי רַע, שֵׁישׁ יֵרָאֵה וַיֵּשׁ יֵרָאֵה, יֵשׁ יֵרָאֵה, יֵשׁ אֶהְבֵּה וַיֵּשׁ אֶהְבֵּה, יֵשׁ מִי שִׁירָא מִהַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא כְּדִי שְׂיַחֲוֹן אֶת בְּנֵי, או שְׂלֹא יֵרֵד לַעֲנִיּוֹת, או שְׂאוֹהֵב אוֹתוֹ כְּדִי שְׂיַתֵּן לוֹ עֶשֶׂר, וּמְנַסֵּה אוֹתוֹ כְּמוֹ: נַעֲשֶׂה אֶת הַמְצוּה הַזֶּה כֶּף, וְנִרְאֶה הַיֵּשׁ יְהוּ"ה בְּקַרְבְּנוּ וְנִתֵּן לָנוּ שְׂכָר בַּעֲבוּרָה אִם אֵין, שְׂאֵם לֹא יִתֵּן לוֹ שְׂכָר בַּשְּׂכִיל זֶה, אֵינּוּ אוֹהֵב אוֹתוֹ, וְלֹא נוֹתֵן לוֹ צְדָקָה וְלֹא יַעֲשֶׂה מְצוּה, וּמְנַסֵּה אֶת הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּכָל מְצוּה וּמַעֲשֶׂה, וְדָאִי זֶהוּ מֵאוֹתָם עֲרֻב רַב שְׂנַאֲמֵר בְּהֵם הַיֵּשׁ יְהוּ"ה בְּקַרְבְּנוּ אִם אֵין.

אֵלָּא אֶהְבֵּה וַיֵּרָאֵה שֶׁל הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, שְׁלֵם בְּכָל מְצוּה וּמְצוּה שְׂעוּשָׂה, בֵּין שְׂיַתֵּן לוֹ שְׂכָר בְּטוֹב, בֵּין שְׂלֹא נוֹתֵן לוֹ, וּמִשׁוּם זֶה צָוָה בַּתּוֹרָה וְאֶהְבֵּת אֶת יְהוּ"ה אֶלְהִי"ךָ בְּכָל לְבָבְךָ וּבְכָל נַפְשְׁךָ וּבְכָל מַאֲדְךָ, וּפְרָשׂוּהוּ הַקְּדוּמוֹנִים אִם חֲבִיב עֲלֶיךָ נַפְשְׁךָ מִמְּמוֹנְךָ, לְכֶךָ נֶאֱמַר בְּכָל נַפְשְׁךָ, וְאִם חֲבִיב עֲלֶיךָ מְמוֹנְךָ מִנַּפְשְׁךָ, לְכֶךָ נֶאֱמַר בְּכָל מַאֲדְךָ, שֵׁישׁ אָדָם שְׂמַתְפַּלֵּל וְהוֹלֵךְ בְּכָל הַמְצוּוֹת שְׂלֹא נוֹתֵן עֲלֵיהֶם שְׂכָר, וְאִם הִיָּה נוֹתֵן שְׂכָר עֲלֵיהֶם, לֹא הִיָּה עוֹשֶׂה אוֹתָם, שְׂוֹדָאִי רַבִּים הֵם בְּנֵי הָאָדָם שְׂעִשְׂרִים בַּעֲשֶׂר רַב, וְהֵם מִחֲבָבִים אֶת עֲשָׂרָם יוֹתֵר מִנַּשְׂמָתָם, שְׂעִשְׂרָה שֶׁל הַנַּפֶּשׁ הִיא מְצוּוֹת טוֹבוֹת בְּעוֹלָם הַבָּא, וְעֶשֶׂר שֶׁל הַגּוּף - מִמּוֹן וְעִדוּן בְּעוֹלָם הַזֶּה.

הוּא אֶלָּא בְּגִין עוֹתְרָא, וְהוּוּ מְנַסִּין לִיה, כְּגוֹרָנָא דָּא (שְׁמוֹת י"ז) הַיֵּשׁ יְהוּ"ה בְּקַרְבְּנוּ אִם אֵין, וְכָל אֵינּוֹן דְּמְנַסִּין לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְדַחֲלִין לִיה בַּעֲוֹתְרָא וְלֹא דַחֲלִין מִגִּיּוּה בַּעֲנִיּוֹתָא כְּמוּ בַּעֲוֹתְרָא, לֹאוּ אֵינּוֹן אֶלָּא עֲרֻבוּבֵי בִישָׂא, דָּאִית יֵרָאֵה וְאִית יֵרָאֵה, אִית אֶהְבֵּה וְאִית אֶהְבֵּה, אִית מָאן דְּדַחֲלִיל לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּגִין דִּיחֻוֹן בְּנוֹי אוּ דְלֹא נַחֲת לַעֲנִיּוֹתָא, או דְרַחֲמִים לִיה בְּגִין דִּיהִיב לִיה עוֹתְרָא, וּמְנַסֵּה לִיה כְּגוֹן נַעֲבִיד הַאי פְּקוּדָא הַכִּי, וְנַחֲזִי הַיֵּשׁ יְהוּ"ה בְּקַרְבְּנוּ וְיִהִיב לָן אַגְרָא בְּגִינָה אִם אֵין, דָּאִי לֹא יִהִיב לִיה אַגְרָא בְּגִינָהָ לֹא רַחֲמִים לִיה, וְלֹא יִהִיב לִיה צְדָקָה וְלֹא יַעֲבִיד פְּקוּדָא, וּמְנַסִּי לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּכָל פְּקוּדָא וְעוּבָדָא, בּוּדָאִי הַאי אִיהוּ מֵאֲלִין עֲרֻבוּבֵי בִישָׂא, דָּאֲתַמַּר בְּהוֹן הַיֵּשׁ יְהוּ"ה בְּקַרְבְּנוּ אִם אֵין.

אֵלָּא רַחֲמֵנוּ וְדַחֲלֵנוּ דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, שְׁלִים בְּכָל פְּקוּדָא וּפְקוּדָא דְעֵבִיד, בֵּין דִּיהִיב לִיה אַגְרָא בְּטִיבוּ בֵּין דְלֹא יִהִיב לִיה, וּבְגִין דָּא מְנִי בְּאוּרִייתָא (דְּבִרִים ו' ד) וְאֶהְבֵּת אֶת יְהוּ"ה אֶלְהִי"ךָ בְּכָל לְבָבְךָ וּבְכָל נַפְשְׁךָ וּבְכָל מַאֲדְךָ, וְאוּקְמוּהוּ קְדֻמָּאִין, אִם חֲבִיב עֲלֶיךָ נַפְשְׁךָ מִמְּמוֹנְךָ לְכֶךָ נֶאֱמַר בְּכָל נַפְשְׁךָ, וְאִם חֲבִיב עֲלֶיךָ מְמוֹנְךָ מִנַּפְשְׁךָ לְכֶךָ נֶאֱמַר בְּכָל מַאֲדְךָ, דָּאִית בְּרַ נֵשׁ דְּצִלִי וְאִזִּיל בְּכָל פְּקוּדִין דְּלֹא יִהִיב עֲלֵייהוּ אַגְרָא, וְאִם הוּוּה יִהִיב אַגְרָא עֲלֵייהוּ לֹא הוּוּה עֵבִיד לוֹן, דְּוֹדָאִי סְגִיאִין אֵינּוֹן מְבַגֵּי נִשָּׂא דְאֵינּוֹן עֲתִירִין בַּעֲוֹתְרָא סְגִיא, וְאֵינּוֹן חֲבִיבִין עוֹתְרָא דְלֵהוֹן וְתִיר מְנַשְׂמָתָא דְלֵהוֹן, דַּעֲוֹתְרָא דְנַפְשָׁא אִיהוּ פְּקוּדִין טְבִין בְּעֵלְמָא דְאֲתִי, וְעוֹתְרָא דְגוּפָא מְמוֹנָא וְעִדוּנָא בְּעֵלְמָא דִּין.

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מוזרה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמצייל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. פי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק פי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וְיִתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וְיִמְלִיךְ מַלְכוּתָהּ
וְיַצְמַח פְּרָקְנָהּ וְיִקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶנְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וְלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאֵר וְיִתְרוֹמֵם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדָּר וְיִתְעַלֶּה
וְיִתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמֵידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמֵידֵי תַלְמֵידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וְיִשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלֵינוּ. וְיַחְמוֹל וְיַחְמוֹל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כַּנְּפוֹי וּבְסִתְרָא אֲהֵלוּ לַחֲזוֹת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיכְלוֹ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֵדֶנּוּ יִשְׁקָהוּ. וְיַצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וְיִשִּׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וְיִלְוֶה אֱלֹוֵי
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תֵּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וְיִהְיֶה לָּהּ בְּשַׁעֲרֵים
מַעֲשֵׂיָהּ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וְיַחְמוֹל עָלֶיהָ. וְיִלְוֶה אֱלִיָּהּ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

